

hvorom der skal lovgives, angaar ganske ejendommelige Forhold, hvortil man slet ikke har noget tilsvarende herved, medens man oppe paa Færøerne har fuldstændig sagtyndige Autoriteter, der omtrent enstemmig have vedtaget det, der foreligger i Lovforslaget, saa skal man virkelig betænke sig meget, før man paa Grundlag af sin Opfattelse, sine Teorier, foretager Forandringer deri. Jeg skal derfor sige, at jeg er meget betænkelig med Hensyn til et Par af de stillede Endringsforslag. Der er nemlig to Ejendommeligheder, som her gøre sig gældende, og som jeg uden Forlejnelse for det ærede Ting kan sige, at de Herrer ikke have Indsigt i. Den ene er Jordfællesskabet. Ja, man tror at vide, hvad der skal forstås ved Jordfællesskab i Modsætning til Særeje, og man kan jo ogsaa paa en vis Maade forstå, hvad det vil sige juridisk, regnskabsmæssigt osv., men jeg ved af praktisk Erfaring, at man maa være rystet dette Forhold meget nær ind paa Livet og endda vente i længere Tid, inden man kan fatte Betydningen af Fællesskabet og dets forskellige Konsekvenser paa Færøerne. Den anden Ejendommelighed vedrører Jagten, for saa vidt angaar Fuglefangsten, navnlig paa Fuglebjergene. Den ærede Ordfører havde aabenbart søgt saa vidt muligt at sætte sig ind i dette Forhold, men med al Respekt for hans Videns i saa Henseende er jeg dog bange for, at den ikke slaar fuldstændig til for ham til Bedømmelse af de praktiske Konsekvenser af de Forslag, han her har været Ordfører for. Hvad angaar Endringsforslaget til § 1 skal jeg villig indrømme, at andet Membrum af Paragraffen er i Formen ueheldig affattet, og det skulde glæde mig meget, hvis det ærede Medlem for Færøerne (E. Thomsen) vilde søge at bringe det i en Form, som kan ramme det, der upaatvivlelig har været tilfaldet, og derved forhindre, at der i Loven kommer til at staa noget, som mulig kunde lægge væsentlige Hindringer i Vejen for en hensigtsmæssig Ordning af Jagtforholdene paa Færøerne. Naar der siges, at i et Fællig i Hauge eller Bø har enhver Gjer eller Bruger lige Jagtret, saa er det meget let at forstå, at alle ere lige i den Henseende; de have alle Ret til personlig at drive Jagt i saa stort Omfang, de ville. Men dette er egentlig ogsaa det eneste, der kan siges med Hensyn til Ligheden, thi der gælder om den naturligvis ganske det samme som her nede med Hensyn til Særeje: Hvor der er en stor og en lille Lodsejer, har enhver af dem lige Ret paa sin Lod, men kvantitativt har selvfølgelig den, der har den større

Ejendom, en større Ret end den, der har den mindre. Altsaa det, der siges i den første Sætning, at enhver Luden Hensyn til sin Ejendoms Størrelse har lige Jagtret o: Ret til personlig at gaa saa meget paa Jagt, som han vil, er noget, der følger af sig selv. Paa den anden Side kan man imidlertid ikke undvære en Bestemmelse om, at han maa taale en vis Begrænsning. Hvad angaar selve Bøen, er jo Forholdet det, som de Herrer nok vide, at naar der var Tale om Jordfællesskab i gamle Dage, saa havde man noget Overdrev, men paa det, der var opdyrket, Bøen havde enhver i Forhold til sin Andel, sit Stykke, rebet, som det hed den Gang. Nu er Forholdet deroppe, at enhver har sit Stykke af Bøen, en et større, andre maaske et mindre, men paa Jagten særdes enhver, der har Jagtret, over det hele, og der maa da kunne træffes Bestemmelse, hvorefter den ene ikke kan gaa hen og ødelægge det, som den anden har staaende paa sit Jordstykke. Jeg antager derfor, at Meningen er samtidig med at opstille en almindelig Regel at sige, at de nærmere Regler for Jagtens Udøvelse kunne fastsæres paa Grandestævne, hvor det ligeledes kan vedtages, at der kun til Dels eller slet ikke maa jages paa Fællig. Det ærede Medlem for Færøerne henviste til, at man brugte deroppe — hvad jeg ogsaa ved er Tilfældet — at enes om at bortforpagte Jagten for hele Bøen eller en stor Del deraf, og det er naturligvis noget, der bør slaas fast, at man kan gøre noget saadant, men hvorledes deles saa Udbyttet deraf? Selvfølgelig efter Marketal, derom kan der ikke være Tvivl, men naar der nu kommer til at staa, at i et Fællig i Hauge eller Bø har enhver Gjer eller Bruger lige Jagtret, men at det paa Grandestævne kan vedtages, at der slet ikke kan jages paa Fællig, ligger saa dert, at nu vil det blive Lov, at man kan bestemme, at det forbydes den enkelte Lodsejer at jage? Naar det bortforpagtes, og han saa jager mod at svare en Afgift, saa er det jo ikke forbudt at jage. Jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører og de øvrige Medlemmer af Udvalget ville have noget mod, om man foretog en saadan Endring, at der kom til at staa, hvad der jo ogsaa nærmest er i Overensstemmelse med Reglerne i § 2: Nærmere Regler for Jagtens Udøvelse kunne fastsættes paa Grandestævne, hvor det ligeledes kan vedtages o. s. v. Dette tillader jeg mig at henstille. — Hvad Endringerne til § 2 angaar, kan jeg ikke se, at der er noget at indvende mod Nr. 3, der i Virkeligheden er en Redaktionsændring. Men saa kommer jeg til Endringsforslaget under Nr. 2. Det